

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1905-1907 : L
84:1 - 86**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste,

Onsdag,

Det inte, som jag himmen skrifer fulla två sidor innan posten går, men jag skulle försöka. Jag skref så länge på mitt eget i slag här på förmiddagen, så att jag håller på ^{inte} att hinna med ditt brev, men jag var ju tveugen, då det gick.

Faktå så mycket för brevet, som var treffligt och bra. Det var roligt att höra om Paula och det är alltid mycket intressant att höra den ^{Gunes} yttre och hotmarkeaden. Jag har inte fått Gejerssten i ära, men jag har hört af Vallborg, att den var bra i början med ett folktyg i Stockholm, men sedan var den ganska tråkig. Han kunde inte på intresse för personerna. Det ^{handlar} är en Karl, som har en fru med några besynnerliga anfalle af galenskap. Detta hålles hemligt i början, men han förödar det minst genom någon slags oförriktighet, så blir minst frun riktigt tokig och så får han det så otrefligt att han dödar sig. Ellen Key är minst också frams. De farliga makter är nog Kattensinänan och skvaller och hårda anbömen som med nämnit. Det är alltså en bok af hans vanliga psykologiska sort.

En annan bok, som jag njält delvis har väst är doktor Glas. Han är en stor stilist, det är utan fråga, men det finns inte en enda obehaglig sak i lifvet, som han inte vidrör, det är en doktor, som anförtro läraren eller dagboken allt hvad hans kvinuliga patienter anförtro honom, som hur de lifva med sina män och så alltså, som vilja ha hjälp att bli af med sina foster. Därest dödar doktorerna en Karl, som kallar på att pina i hjäl sin hustru. Det kunde ha varit en ytterst gripande bok, den är som sagt charmant skrifer, men när den, man ser Gjelles naturansikte bakom hela tiden och han kan inte låta bli att komma stannande med kvickheter, som i den högt melankoliska och gubblande doktorens mun blir så ohjälpligt groteska. Allt hvad han säger är sant, och han ser inte fullt på allt, fast på mycket, och jag kunde mig mycket illavärende af honom.

Bergens har skrifuvt en ritadigt bra Chicago-bok, med allt
det stora jätat och passliga ängslan, som står öfver den sto-
den. Det finnes där episoder, som gripa en, såsom nå
sällan det händer med de megen tillräckande böcker. Det
är bara nådän skada att den lilla fabel, som finnes i bak-
rön mig om en oerhållig och ointressant sigenerska. Men
tycker att då han har en sådän mängd verklighet omkring
sig, så skulle han ha bara gripit till. Jag har märkt att
jag ganska glömdes bort bakom, så den är nog inte något märk-
lig, men den var inte obehaglig att läsa. Hjällos därmed
den kommer man nog ihåg.

Har och jag talade i höstas om författarpremier och dylikt
och jag sade att det är ingen nytta med nådant, som man inte
får behålla så länge tills man kan bärja sig själv. Det tycker
han också, men nu ville han först och främst skapa några
premierer åt de äldre. Han tänkte på Frans Odberg först
och främst. Kunde man tänka mig att också Strindberg och
Geijerstam finge ett par tusen kronor kvar, så vore det ju
utmärkt. Jag tänker inte att jag kommer i fråga ^{nu} men det
vare ju skönt om jag också kunde få något på gamla dagar.
Då behöfde jag inte vara så änglig för vad jag nu ger ut.

Jag har nu äntligen fått hit en ~~trampet~~ ^{trampet} ~~trampet~~, som
skall kläda min säng. Den har nu för det första gjort i ord-
ning en häst soffas med blått linnesöfverdrag till manns
rum. Där skall också bli hvita och blå stolar, så där blir
så treffligt

My' parnöt. Vi ha pastor dålig sedan ett par dagar. Han
förefaller nå bräcklig, men detta är visst bara reumatism.
Han har varit så svår så att det nästan är ämplant. Se på Tist-
nägen var hon nog mer besvärlig, för han kände inte att Geron
gick bort. Men här äro vi alltid hemma,

Den allra tillgifvaste och med många
vänliga tankar för dig och din bok, Selma,